

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Mgr. J. K.**, zastoupeného Pavlem Uhlem, advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha 5, proti žalovanému: **Rejstřík trestů**, se sídlem Soudní 988/1, Praha 4, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci vedené u něj pod sp. zn. 5 A 116/2016 jinému než místně příslušnému krajskému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 116/2016 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyššímu správnímu soudu byl dne 3. 8. 2016 doručen návrh Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) na přikázání věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 5 A 116/2016 jinému než místně příslušnému krajskému soudu dle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z návrhu vyplývá, že žalobce se žalobou podanou u městského soudu domáhá ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, který má spočívat v evidenci odsuzujícího rozsudku v rejstříku trestů. Městský soud má za to, že skutečnost, že žalobce byl do 30. 6. 2015 soudcem správního úseku městského soudu, by mohla zavdat důvodné pochybnosti o nepodjatosti jeho soudců. Dále městský soud uvedl, že žalobce sám v žalobě navrhl, aby byla věc delegována Krajskému soudu v Praze, neboť jde o soud sídelně nejbližší místně příslušnému soudu a současně jde o soud, v obvodu jehož působnosti má žalobce bydliště. Žalovaný se k návrhu na přikázání věci ve lhůtě stanovené městským soudem nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud shledal návrh žalovaného na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným, nikoli však v intencích ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s., nýbrž dle § 9 odst. 2 téhož zákona.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. stanoví povinnost („*Nejvyšší správní soud přikáže...*“) Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát, který by ve věci rozhodl. V odkazovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, jenž má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout.

Naproti tomu ustanovení § 9 odst. 2 s. ř. s. upravuje možnost („*Nejvyšší správní soud může věc přikázat...*“) přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.

Jelikož shora označený návrh městského soudu byl formulován výslovně jako návrh na delegaci nutnou, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve posouzením, zda jsou pro postup dle § 9 odst. 1 s. ř. s. splněny nezbytné předpoklady.

Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud musí přikázat určitou věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu tehdy, jsou-li všichni soudci specializovaných senátů místně příslušného soudu, jenž má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout, vyloučení. Odborná komentářová literatura k tomuto dodává, že „*[z]ákladním předpokladem pro předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu je předchozí rozhodnutí o vyloučení soudců správního úseku krajského soudu podle § 8 odst. 3 nebo 5 SŘS v takovém rozsahu, který neumožňuje k projednání a rozhodnutí věci sestavit senát. Naplnění důvodů pro vyloučení soudců se v tomto druhu řízení neposuzuje. Nejvyšší správní soud vychází z předchozího vyloučení soudců krajského soudu a neposuzuje to jako předběžnou otázku v rámci vlastního řízení o delegaci nutné.*“ [Potěšil, L., Šimíček, V. et al. *Soudní řád správní: Komentář*. In: *ASPI* (právní informační systém), ASPI ID: KO150I2002CZ.]. Nejvyšší správní soud k tomuto považuje za potřebné poznamenat, že při své rozhodovací činnosti pravidelně posuzuje otázku současného vyloučení vícera soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu pro účely rozhodnutí o návrhu na delegaci nutnou jako otázku předběžnou. Činí tak zejména z důvodu procesní ekonomie, neboť dle jeho názoru není účelné formalisticky trvat na tom, aby u místně příslušného krajského soudu nejprve proběhla jednotlivá „řízení“ o podjatosti každého jednoho specializovaného soudce v případech, kdy se potenciální důvod jejich vyloučení dotýká v zásadě všech soudců specializovaných senátů takového soudu (srov. zejm. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2013, č. j. Nad 51/2013 – 13, ze dne 17. 10. 2013, č. j. Nad 43/2013 – 17, ze dne 30. 6. 2015, č. j. Nao 190/2015 – 12, či ze dne 14. 2. 2014, č. j. Nad 52/2014 – 11, dostupná na www.nssoud.cz).

V nynější věci však Nejvyšší správní soud dospěl při předběžném posouzení otázky vyloučení soudců specializovaných senátů městského soudu k závěru, že potenciální důvod vyloučení se nemusí nutně vztahovat na takový počet soudců, resp. takové konkrétní soudce městského soudu, že by bylo lze konstatovat nemožnost sestavení takového senátu, který by v žalobcově věci mohl rozhodnout. Nesporná skutečnost, dle níž byl žalobce až do 30. 6. 2015 soudcem správního úseku městského soudu, svědčí pro důvod podjatosti toliko těch soudců správního úseku městského soudu, kteří svou funkci vykonávali v období, jež se alespoň částečně překrývalo s obdobím výkonu funkce soudce žalobcem, a kteří zároveň funkci soudce správního úseku městského soudu doposud vykonávají. Z obsahu soudního spisu městského soudu žádným způsobem nevyplývá, že by nebylo možné sestavit senát ze soudců, kterých se uvedený potenciální důvod podjatosti nedotýká. Nejvyšší správní soud přitom nemá ze své úřední činnosti k dispozici informace, na základě nichž by mohl takový závěr sám učinit.

Z výše uvedeného plyne, že pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu dle § 9 odst. 1 s. ř. s. není splněna zákonná podmínka nemožnosti sestavení senátu k rozhodnutí v žalobcově věci z důvodu vyloučení soudců specializovaných senátů městského soudu.

Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že v daném případě je namíste přikázat věc jinému než místně příslušnému soudu z důvodu vhodnosti ve smyslu § 9 odst. 2 s. ř. s. Dle odkazovaného ustanovení může Nejvyšší správní soud přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu nejen tehdy, je-li to vhodné z důvodu rychlejšího nebo

pokračování

hospodárnějšího řízení, nýbrž i tehdy, je-li to vhodné z jiného důležitého důvodu. Ačkoli výše zmíněný možný důvod podjatosti některých soudců městského soudu nemusí být dostatečný pro delegaci nutnou, je třeba mít na zřeteli, vzhledem k mediální pozornosti věnované jednání žalobce, jež předcházelo jeho rezignaci na funkci soudce, zejména zájem na zachování či upevnění důvěry veřejnosti v nestranný výkon soudní moci, čemuž může být přispěno právě tím, že žalobcova věc nebude rozhodnuta tímž soudem, u kterého žalobce působil po několik let jako soudce. Nejvyšší správní soud takovýto zájem považuje za důležitý důvod pro přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu, přičemž podotýká, že sám žalobce s takovýmto postupem vyjádřil souhlas již v rámci žaloby.

Pokud jde o určení konkrétního krajského soudu, kterému byla shora označená věc z důvodu vhodnosti přikázána, vzal Nejvyšší správní soud v úvahu zejména sídelní vzdálenost nejbližšího krajského soudu od sídla místně příslušného krajského soudu (tj. městského soudu) a vzájemnou proximitu obvodů jejich působností. Na základě těchto kritérií, a rovněž s přihlédnutím k vyjádření žalobce, jenž se vyslovil pro vhodnost přikázání věci Krajskému soudu v Praze, rozhodl Nejvyšší správní soud o přikázání věci právě tomuto soudu.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu